

Arrest

nr. 309 786 van 12 juli 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI loco advocaat Z. CHIHAOUI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 2 juni 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 19 juni 2024.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 25 juni 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, soenniet en Pashtun te zijn. U bent geboren in Kiligai in het district Doshi in de provincie Baghlan. U studeerde tot uw veertiende en bleef nadien werkloos tot uw

zesentwintigste. Op die leeftijd leerde u uw broer N. met de wagen rijden. Hij had echter iemand aangerezen die lid was van de taliban waardoor jullie beiden het land dienden te verlaten. Uw broer vluchtte richting Europa, verklaarde zich op 06/02/2012 vluchteling en kreeg op 22/06/2012 in België het subsidiaire beschermingsstatuut toegekend (O.V. (...), CG (...) NA., N.). Uzelf vertrok toen naar Saoedi-Arabië. U was op dat moment reeds getrouwd en vader van minstens één van uw zonen. U vertrok zonder hen en verbleef zes of zeven jaar in Saoedi-Arabië, waar u werkte, maar kwam wel nog terug naar Afghanistan voor vakantie. Die vakantie was gewoonlijk zes maanden maar in het geval dat u bang werd omwille van uw eerdere problemen met de taliban bleef u niet zo lang.

Uw broer H. verliet na N. ook Afghanistan. U weet echter niet wanneer precies en ook de reden waarom hij het land verliet is u onbekend. Hij vroeg op 25/11/2025 asiel aan en werd op 01/02/2018 ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend (O.V. (...), CG (...) NA., H.).

Wanneer u na zes of zeven jaar terug kwam van Saoedi-Arabië kocht u met het geld dat u daar had verdiend een stuk land van vijftien jerib dat u liet bewerken door een landbouwer. Hoewel u er voldoende mee verdiende, begon u toen ook te werken bij de inlichtingendienst. U wilde immers niet gewoon thuis zitten en niks doen. U liep toen iemand tegen het lijf met de naam A.. Hij was afkomstig van Pul-e-Khomri en werkzaam voor de politie. Omdat u er nooit meer vragen over stelde weet u niet welke politiedienst dit precies was. Hij was gestationeerd in uw dorp en u ontmoette hem aldus in de plaatselijke bazaar. Hij bood u een job aan bij de inlichtingendiensten. U moest aan de lage kant van uw dorp een oogje in het zeil houden en bellen naar A. indien u er taliban spotte. Wanneer u contact opnam met hem deed hij het nodige binnen zijn dienst en kwamen er vliegtuigen om de taliban te arresteren. Een van de incidenten waarover u rapporteerde, was toen Mawlawi F. een operatie aan zijn appendix ondergaan had. U zag talibanleden naar zijn huis gaan en verwittigde A.. Er kwamen vliegtuigen en de aanwezige talibs werden gedood. Mawlawi F. lieten ze in leven omdat ze zagen dat hij net een operatie had ondergaan. F.'s zoon had u in de buurt gezien waardoor F. u de schuld gaf voor wat er met die talibanleden was gebeurd. Hij bedreigde u er toen mee dat hij u iets zou doen wanneer hij ooit de kans had. U deed het werk voor ongeveer een jaar en hield er toen mee op omdat de veiligheidsdiensten niet telkens kwamen wanneer u belde. Twee of drie maanden later begon u te werken voor de nationale politie (ANP). U kreeg een badge op 15/03/1398 (5/06/2019) maar was toen eigenlijk al zes maanden aan het werk. U werkte er drieënhalf jaar. U ging nog steeds naar huis in uw dorp op elk vrij moment dat u had.

Toen de machtsovername gebeurde kon u niet langer in Afghanistan blijven en verliet u het land met S. K., uw tweede oudste zoon. U raakte gescheiden van hem in Turkije. Hem lukte het Turkije door te reizen maar u werd opgepakt. U zat toen vier maanden vast in Turkije tot ze u deporteerden naar Afghanistan. U kwam met het vliegtuig aan in Kabul maar gaf een andere naam waardoor u zonder problemen langs de taliban geraakte. U vertrok toen meteen terug richting Iran. S. K. vroeg op 09/05/2023 asiel aan in België. Op 13/05/2024 ontving hij een weigeringsbeslissing (O.V. (...), CG (...) NA., S. K.).

De rest van uw familie bleef in het dorp in Afghanistan. Twee weken na de machtsovername kwamen de taliban naar uw huis. Uw vrouw en zoon A. renden in paniek weg en hebben zich op die manier bezeerd. Zes maanden geleden ontving u nog tweemaal een brief van de taliban. Uw oudste zoon voelde zich ook niet meer veilig en vertrok naar Kabul, waar hij zich tot op heden bevindt.

U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 02/06/2024 nadat u, zonder identiteitsdocumenten, geïntercepteerd werd op de luchthaven. U werd toen overgebracht naar het transitcentrum Caricole.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: uw taskara en die van uw familieleden alsook de Belgische nationaliteitskaart van uw broer N. en de verblijfskaart van uw broer H. en uw moeder en zus, foto's van Mullah A. en N. a. H., medische documenten uit Pakistan van uw vrouw en zoon A. alsook vaccinatiekaarten van u en uw zoon, foto's van uw huis, twee dreigbrieven, een badge van u, een badge van S. R., de verblijfskaart van N. H. A. in Nederland en uw trouwcertificaat. Het betreft allemaal kopieën.

B. Motivering

Het feit dat u waarschijnlijk, te kwader trouw, een identiteits- of reisdocument dat uw identiteit of nationaliteit had kunnen bewijzen, hebt vernietigd of u ervan hebt ontdaan, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Wat betreft het incident waarvoor u omstreeks 2012 het land zou hebben moeten ontvluchten, dient te worden opgemerkt dat het zeer opmerkelijk is dat u zich de naam van de persoon die uw broer aanreed niet meer kan herinneren (CGVS, p.4). Nochtans gaf u aan dat hij lid was van de taliban en ze na twintig jaar nog steeds wraak kunnen nemen (CGVS, p.9). Het is niet geloofwaardig dat u de naam van de talib, waarvoor u nog steeds zou vrezen, niet zou weten. Het kan immers aangenomen worden dat u sindsdien steeds op de hoede diende te zijn voor de entourage van deze persoon en deze persoon een belangrijke rol speelde in de rest van uw leven. Dat u zich dan zijn naam zelfs niet herinnert, roept dan ook de nodige vraagtekens op. Dat u verder tijdens uw verblijf in Saoedi-Arabië nog steeds naar uw dorp kon terugkeren, soms voor een periode van zes maanden, doet verder afbreuk aan de ernst van deze verklaringen. Uw broer N. maakte bovendien nooit melding van het feit dat de aangereden persoon lid van de taliban zou zijn (Blauwe map, stuk 1 beslissing CGVS 1211705). Verder werden de verklaringen van uw broer omtrent deze hele aanrijding niet geloofwaardig beschouwd en ontving uw broer de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de toenmalige situatie. Er kan dus geenszins geloofd worden dat u hierdoor problemen zou kennen in Afghanistan.

Er kan verder geen geloof worden gehecht aan uw werkzaamheden voor de intelligentiediensten enerzijds en de nationale politie (ANP) anderzijds. Zo is de manier waarop u aan de job bij de intelligentiediensten kwam uitermate opmerkelijk. Het is geenszins geloofwaardig dat u voor een dergelijke job, waarvoor discretie en vertrouwen uitermate belangrijk zijn, benaderd zou worden door iemand die u op de bazaar ontmoette en voordien niet kende (CGVS, p.11-12). Dat u daarnaast geen kennis heeft over wat zijn functie precies was, en dus niet kan onderscheiden of hij bij de nationale dan wel de lokale politie was (CGVS, p.13), doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Geconfronteerd hiermee antwoordde u dat het voor mensen in Afghanistan zo is dat iemand in een uniform politie is en het niet uitmaakt of dat dan ANP is of de commando's (CGVS, p.13). Van iemand in uw positie, die op het punt stond een job van hem aan te nemen als spion, kan wel degelijk verwacht worden dat u zich terdege zou informeren alvorens u een dergelijke risicovolle taak aanneemt. Zeker van iemand die verklaart later tot de ANP te zijn toegetreden, kan aangenomen worden dat hij op de hoogte is van de verschillen tussen de diverse politiediensten. Wat er ook van zij, zelfs indien geloof zou kunnen worden gehecht aan uw verklaringen dienaangaande, quod non, dient vervolgens te worden gesteld dat uit uw verklaring bleek dat u met niemand anders contact had dan met deze ene persoon en het dus geen officiële job was (CGVS, p.14). U bevestigde dan ook dat, gezien u louter contact had met deze persoon die dan op zijn beurt het nodige deed waardoor de taliban konden gearresteerd worden, niemand op de hoogte was van uw aandeel daarin (CGVS, p.14). Er kan dus geenszins gemotiveerd worden dat u hierdoor problemen zou kennen in Afghanistan.

Ook over het incident met Mawlawi F. heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u hierdoor een vrees koestert in Afghanistan. U gaf aan dat hij wist over uw aandeel in de raid op zijn huis omdat zijn zoon u in de buurt had gezien (CGVS, p.15). U verklaarde echter ook dat u zelf vlakbij woonde (CGVS, p.15). Het is dan ook helemaal niet aannemelijk dat u verdacht zou worden omdat u op die plek gezien werd. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat het was omdat u over de taliban informeerde (CGVS, p.15). U verklaarde echter eerder dat niemand wist over uw bijdrage als spion (supra). U heeft dus niet aannemelijk gemaakt dat u hierdoor problemen kent. Dit blijkt verder uit het feit dat F. u persoonlijk benaderd heeft en toen niks heeft gedaan (CGVS, p.28). Hij bedreigde u dat hij u zou doden maar liet u wel gewoon begaan omdat u bij de ANP was op dat moment en hij u dus niks kon doen (CGVS, p.28-29). Het is geenszins geloofwaardig dat het feit dat u bij de politie was en dus een wapen droeg hem zou tegenhouden als hij u werkelijk wilde vermoorden. Indien hij inderdaad schrik had van u en uw wapen kan aangenomen worden dat hij ook een dergelijke bedreiging niet zou komen uitspreken in uw gezicht. Gevraagd of het dan de eerste keer zou zijn dat de taliban iemand van de politie zouden vermoorden, antwoordde u dat hij geen lid was van de taliban (CGVS, p.29). Dat u bovendien jaren in Afghanistan kon wonen voor de machtsovername zonder hierdoor nog verdere concrete problemen te kennen, zelfs wanneer hij u persoonlijk kon benaderen, doet afbreuk aan de ernst van de problemen die u verklaart te hebben met deze persoon.

Ook uw job bij de ANP heeft u geenszins aannemelijk gemaakt. Vooreerst is het frappant dat u bij de DVZ verklaarde dat u niet bij de politie maar bij het leger werkte (DVZ, vragenlijst CGVS p.2). Dat u hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Van een verzoeker die verklaart dat zijn leven in gevaar is en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, mag te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn vluchtmotieven van bij het begin van de asielprocedure zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet, zeker die elementen die de onmiddellijke aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst. Dat uw zoon daarnaast tweemaal sprak over de NDS in zijn DVZ interviews draagt bij tot de ongeloofwaardigheid (Blauwe map, stuk 2). Dat u initieel verklaarde dat u zomaar kon beginnen bij de ANP en pas wanneer het u expliciet gevraagd werd melding maakt van een opleiding die u zou gevolgd hebben (CGVS, p.17), is al eveneens bijzonder. Dat u tijdens die maand opleiding niks ander leerde dan hoe u moest omgaan met wapens (CGVS, p.18) is evenmin geloofwaardig. Dat u die training in een centrum in de eigen regio kreeg, is bovendien strijdig met de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er geen training centrum is in Baghlan (Blauwe map stuk 3). De naam van het centrum die u gaf, Spizar, (CGVS, p.17) blijkt bovendien in Kunduz te liggen (Blauwe map stuk 4). Dat u bovendien vlakbij Pul-e-Khumri gestationeerd zou zijn maar de naam niet kent van de toenmalige districtchef (CGVS, p.15) doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Dat u verder een badge zou ontvangen pas zes maanden nadat u in dienst trad, hoewel u deze badge nodig had om betaald te worden (CGVS, p.16), is niet aannemelijk en doet verdere twijfels rijzen omtrent uw werkzaamheden. Dat u daarnaast verwijst naar de ANP als zijnde de 'arbaki' (CGVS, p.18), terwijl uit bronnen blijkt dat arbaki net afwijkt van de nationale politie aangezien ze vnl. lokaal en informeel zijn (Blauwe map stuk 5), roept verdere vragen op bij uw kennis over en dus betrokkenheid bij de ANP. Dat u lid van de informele arbaki zou geweest zijn is overigens strijdig met uw voorgelegde badge, waar expliciet nationale politie op vermeld staat (CGVS, p.26). Dat u verder foto's voorlegde van verschillende personen van wie u verklaart dat ze commandanten waren in uw regio maar u niet precies weet wie dan wel commandant was van welke eenheid roept eens te meer ernstige vraagtekens op (CGVS, p.20). Dat u verder enkel foto's van hen in burgerkledij kan voorleggen (CGVS, p.18), doet de geloofwaardigheid omtrent de verklaring dat u met hen samenwerkte voor de veiligheidsdiensten verder wankelen. Dat u evenmin de naam kent van de Amerikaanse legerbasis in de buurt, of van de Amerikaanse legercommandant, (CGVS, p.20) is bijzonder voor iemand die voor de politie zegt te hebben gewerkt. Dat u verder vermeldde dat u de talibancommandant Mawlawi Mawmur in gevangenschap had genomen maar niet kon beschrijven hoe dit dan precies gebeurde (CGVS, p.22) doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Dat u overigens gedurende drie of drieënhalf jaar bij de ANP zou hebben gewerkt en volgens uw badge hiermee begon in 2019 is onmogelijk, gelet op de machtsovername van 15 augustus 2021.

Ter staving van uw werkzaamheden legt u enkele stukken voor. Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat u slechts kopieën voorlegt, en wat uw werkbadge betreft blijkt dat u enkel de voorkant voorlegde en u er bovendien zelfs geen idee van heeft wat er nog op de achterkant stond (CGVS, p.25). Dat u daarnaast geen idee heeft wat 'Satunkai' op uw badge betekent, terwijl het uw rang zou geweest zijn (CGVS, p.26), doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. De documenten die u voorlegde van de personen waarmee u verklaarde gewerkt te hebben, kunnen de gedane vaststellingen niet wijzigen (CGVS, p.18). Het enige document dat u over de tewerkstelling kon voorleggen was echter een weinig authentiek ogende kaart van S. R.. Van deze persoon kon u evenmin een foto voorleggen (CGVS, p.26). U legt dus een badge voor van iemand waarvan u verder niks kan voorleggen en daarnaast een aantal foto's van personen in burger waarvan een van hen een verblijfstatus in Nederland zou hebben.

Dat u überhaupt een job bij de veiligheidsdiensten zou aannemen na uw terugkomst van Saoedi-Arabië terwijl u voldoende geld verdiende met uw landbouwgrond is al eveneens opmerkelijk. Zo verklaarde u dat u niet gewoon wilde stilzitten ook al had u voldoende geld (CGVS, p.9). Nochtans bleek dat wel precies te zijn wat u deed voordat u naar Saoedi-Arabië ging (CGVS, p.9). Dat u toen onderhouden werd door uw vader, hoewel u op dat moment al een vrouw en gezin had en niet meer in het ouderlijke huis woonde (CGVS, p.9-10), is niet geloofwaardig. Verder blijkt uit de verklaring van uw broer N. dat uw vader helemaal niet werkte in Saoedi-Arabië, zoals u verklaarde (CGVS, p.9-10), maar een landbouwer was die daarnaast lessen gaf in de plaatselijke moskee (Blauwe map stuk 6a, CGVS N. p.6). Uit diezelfde verklaring bleek dat u, tegenstijdig met uw eigen verklaring dat u al die tijd geen job had, destijds een chauffeur was (Blauwe map stuk 6b, CGVS N. p.6). Het feit dat u hierover zou liegen is wederom frappant en doet dan ook eerder vermoeden, in combinatie met het feit dat u ook in Saoedi-Arabië een chauffeur was, dat u na uw terugkomst deze job hervatte en dus nooit een job bij de veiligheidsdiensten aannam.

Ten slotte legde u tegenstrijdige verklaringen af over wanneer u Afghanistan verliet. Waar u bij de DVZ verklaarde dat u het land verliet twee weken na de machtsovername (DVZ, vragenlijst CGVS p.2) verklaarde u op het CGVS dat u een dag na de machtsovername vertrok (CGVS, p.23). U ontkende dat u dit had gezegd en werd vervolgens geconfronteerd met de verklaringen van uw zoon, die geheel anders nog verklaarde dat jullie twee of drie maanden na de machtsovername vertrokken (Blauwe map stuk 7a, CGVS S. K. p.5). Hierop antwoordde u dat hij een kind is en dus geen data kent (CGVS, p.24). Geconfronteerd met het feit dat u evenmin data kent en dit dus geen verklaring kan zijn, verklaarde u dat u de datum wel besepte op het moment dat de taliban uw land overnamen (CGVS, p.24). Dit kan geenszins overtuigen. Het feit dat u en uw zoon, die op hetzelfde moment vertrokken zijn uit Afghanistan, dermate tegenstrijdige verklaringen afleggen over het moment waarop u vertrok doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. De uitgiftedatum van uw taskara doet deze twijfel verder rijzen. Deze werd immers uitgegeven in december 2021 (CGVS, p.24), dus lang na de machtsovername. U gaf een weinig overtuigende verklaring over hoe u deze kon verkrijgen zonder zelf aanwezig te zijn omdat het een duplicaat zou zijn (CGVS, p.25). U kon geen taskara voorleggen van uw zoon S. K. omdat hij niet aanwezig was op dat moment. Uit de verklaring van uw zoon blijkt eveneens dat hij geen taskara kon voorleggen, hoewel hij op dat moment wel in Afghanistan was, maar de reden daarvoor was dat hij ziek was en zich in het ziekenhuis bevond, waar u hem naartoe had gebracht (Blauwe map stuk 7e, CGVS S. K. p.12). Er kan dus geenszins geloof gehecht worden aan de door u verklaarde vertrekdatum. Het feit dat u nog maanden na de machtsovername probleemloos in Afghanistan kon blijven, doet uiteraard verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Dat u bovendien een paspoort heeft dat is uitgegeven in 2023 is evenzeer frappant. U verklaarde dat u iemand betaalde om het te laten maken maar dat het weldegelijk een origineel paspoort betreft (CGVS, p.25). Geconfronteerd met het feit dat uw gegevens aldus door de Afghaanse autoriteiten moeten gepasseerd zijn, en gevraagd waarom de taliban u een paspoort zouden uitreiken als ze u al een tijd lang zoeken, herhaalde u slechts dat u die persoon betaalde (CGVS, p.25).

Dat u verder vanuit Turkije gedeporteerd werd naar Afghanistan, en daar oog in oog stond met de taliban op de luchthaven van Kabul, maar gewoon weg kon geraken omdat u een andere naam gaf, is al eveneens opmerkelijk indien u tegelijkertijd beweert door hen geïdende te worden. Gevraagd of u toen een paspoort of dergelijke bij had, verklaarde u dat u, nadat u werd opgepakt in Turkije, al uw documenten aan de Turkse autoriteiten moest afstaan (CGVS, p.28). Gelet op het feit dat u met het vliegtuig werd teruggestuurd, kan er worden aangenomen dat u wel degelijk in het bezit was van identiteitsdocumenten. Gelet op uw verklaring dat u geen enkel document had op de valse naam die u gaf aan de taliban, H. (CGVS, p.28), kan er van uitgegaan worden dat de documenten die de autoriteiten in hun bezit hadden op dat moment uw eigen, authentieke, documenten waren. Dat u heden uw origineel paspoort niet kan voorleggen en het de asielinstanties aldus onmogelijk maakt zicht te krijgen op uw verschillende in- en uitreisdata van Afghanistan versterkt het vermoeden dat u niet eerlijk bent over uw moment van vertrek en -al dan niet vrijwillige- terugkeer.

Dat uw overleden vader bovendien, na uw vertrek (CGVS, p.30), de nodige documenten kreeg van de ambassade om in Afghanistan begraven te worden (CGVS, p.30), doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Gelet op het belang van familiebanden in Afghanistan kan er aangenomen worden dat de link tussen u en uw vader meer dan duidelijk was. Dat de taliban dermate veel wrok tegen u koesteren dat ze ook lang na uw vertrek nog brieven sturen naar uw gezin (CGVS, p.24), maar dat ze uw familie wel de nodige papieren aanleverden om uw vader naar Afghanistan te laten overbrengen, is niet aannemelijk.

Dat uw zoon S. K. in zijn interview op het CGVS op 4 april 2024 overigens geen enkele melding maakte van de problemen die uw andere zoon Su. K. zou gehad hebben en niet wist over zijn verhuis naar Kabul doet verdere afbreuk aan uw verklaringen erover. Volgens S. K. gaat Su. K. gewoon naar school in Afghanistan (Blauwe map stuk 7b, CGVS S. K. p.7). Dat hij evenmin verklaarde dat er na zijn vertrek niets meer is gebeurd en hij dus niet op de hoogte is van de bezoeken die de taliban nog had gebracht (Blauwe map stuk 7c, CGVS S. K., p.12), volgens u nog twintig maal (p.23), is uitermate frappant. Dat zijn jonge leeftijd uw moeder ervan zou weerhouden hem hierover te vertellen, is gezien de positie waarin hij zich als verzoeker om internationale bescherming bevindt niet geloofwaardig. Het is voor hem even belangrijk als voor u om de problemen zo concreet mogelijk uiteen te kunnen zetten. Indien ze hem hiervan wilde vrijwaren om hem geen kopzorgen te geven, kan ervan uitgegaan worden dat ze diezelfde redenering zou toepassen op u. U kan immers evenmin verandering brengen aan de situatie. Daar er tussen u en uw zoons interview op het CGVS amper twee maanden tijd zit en de beschreven gebeurtenissen al een tijd eerder zouden gebeurd zijn, kan er geenszins gesteld worden dat uw zoon hiervan nog niet op de hoogte zou zijn geweest indien deze feiten zich werkelijk zouden hebben voorgedaan. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het feit dat uw andere broer H., uw moeder en zus in België verblijven deze motivering niet kan wijzigen. H. kreeg eveneens de subsidiaire beschermingsstatus toegekend in 2018 omwille van de toenmalige veiligheidssituatie (Blauwe map , stuk 8). Zijn verklaarde problemen, waar u overigens vreemd genoeg zelfs niet van op de hoogte bent (CGVS, p.6-7), werden aldus niet geloofwaardig beschouwd. Er kan dus geenszins gemotiveerd worden dat hier voor u een vrees aan gelinkt kan worden.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uw taskara is een loutere aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Hetzelfde geldt voor die van uw familieleden. De door u voorgelegde medische attesten vormen geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan echter nooit met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen zijn opgelopen. Deze attesten laten dan ook niet toe uitspraken te doen over de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Er kan dus geenszins worden aangetoond dat uw moeder en zoon dienden behandeld te worden na een incident met de taliban. Bovendien vermeldde uw zoon dat uw moeder in het verleden in Pakistan behandeld werd wegens ziekte (Blauwe map stuk 7d, CGVS S. K., p.11). Er werd niet verduidelijkt om welke ziekte het ging maar er werd dus ook geenszins melding gemaakt van de inmenging van de taliban. Gelet op het feit dat hij vluchtte om precies dezelfde redenen als u kan er vanuit gegaan worden dat hij dit wel expliciet zou vermeld hebben indien het door toedoen van de taliban was. De foto's die voorlegt om aan te tonen dat de taliban na uw vertrek naar uw huis kwamen, kunnen bovenstaande beoordeling niet wijzigen. Op de foto's kan overigens niet afgeleid worden dat het uw huis betreft, hoe de schade werd toegebracht of wanneer. De dreigbrieven die u voorlegde kunnen de beoordeling evenmin wijzigen. Dat deze op dezelfde datum gedateerd zijn maar op andere dagen werden gebracht (CGVS, p.24), is overigens bijzonder. Dat uw zoon er geen melding van maakte is dat eveneens, net als het feit dat u de originelen niet kon voorleggen. Deze documenten volstaan geenszins om hen tewerkstelling, laat staan de uwe, aan te tonen. U en uw zoons vaccinatiekaart zijn irrelevant voor uw asielaanvraag. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._Corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;

(ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._Veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI

Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 2024 02 EUAA COI Query Response Q13 Afghanistan Major legislative security related and humanitarian developm (europa.eu)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsvername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsvername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%.

Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel

48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt

een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024

2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm (europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel,

daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Taliban-ministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan.Migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is

het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te

worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert, gespreid over vier middelen, de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Hij gaat, na een theoretische uiteenzetting aangaande de toepasselijke principes, concreet in op de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, op de toegevoegde bewijselementen alsook op de nieuwe elementen. Verzoeker volhardt in de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging en stipt tevens de vervolgende actoren, het ontbreken van bescherming in het herkomstland en het ontbreken van een alternatief voor bescherming binnen het land aan. Ten slotte wordt in het verzoekschrift de subsidiaire beschermingsstatus besproken alsook de motiveringsplicht.

2.2. Stukken

Ter staving van het verzoekschrift worden twee kopieën van “bevestigingsbrieven” bijgebracht met vrije vertalingen.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke

bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit als ook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omwille van zijn voormalige werkzaamheden voor de Afghaanse overheid.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

- i) wat betreft het incident waarvoor verzoeker omstreeks 2012 het land zou hebben moeten ontvluchten, dient opgemerkt te worden dat het zeer opmerkelijk is dat hij zich de naam van de persoon die zijn broer aanreed niet meer kan herinneren. Nochtans gaf verzoeker aan dat die lid was van de taliban en ze na twintig jaar nog steeds wraak kunnen nemen. Het is niet geloofwaardig dat verzoeker de naam van de talib, waarvoor hij nog steeds zou vrezen, niet zou weten. Het kan immers aangenomen worden dat hij sindsdien steeds op de hoede diende te zijn voor de entourage van deze persoon en deze persoon een belangrijke rol speelde en speelt voor de rest van zijn leven. Dat verzoeker zich dan zijn naam zelfs niet herinnert, roept dan ook de nodige vraagtekens op. Dat verzoeker verder tijdens zijn verblijf in Saoedi-Arabië nog steeds naar zijn dorp kon terugkeren, soms voor een periode van zes maanden, doet verder afbreuk aan de ernst van deze verklaringen. Verzoekers broer N. maakte bovendien nooit melding van het feit dat de aangereden persoon lid van de taliban zou zijn. Verder werden de verklaringen van verzoekers broer omtrent deze aanrijding niet geloofwaardig beschouwd en ontving de broer de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de toenmalige situatie. Er kan dus geenszins geloofd worden dat verzoeker hierdoor problemen zou kennen in Afghanistan.
- ii) er verder geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers werkzaamheden voor de intelligentiediensten enerzijds en de Afghaanse nationale politie (hierna: de ANP) anderzijds. Zo is de manier waarop verzoeker aan de job bij de intelligentiediensten kwam uitermate opmerkelijk. Het is geenszins geloofwaardig dat verzoeker voor een dergelijke job, waarvoor discretie en vertrouwen uitermate belangrijk zijn, benaderd zou worden door iemand die hij in de bazaar ontmoette en voordien niet kende. Dat verzoeker daarnaast geen kennis heeft over wat diens functie precies was, en dus niet kan onderscheiden of hij bij de nationale dan wel de lokale politie was, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Geconfronteerd hiermee antwoordde verzoeker dat het voor mensen in Afghanistan zo is dat iemand in een uniform politie is en het niet uitmaakt of dat dan ANP is of de commando's. Van iemand in verzoekers positie, die op het punt stond een job aan te nemen als spion, kan wel degelijk verwacht worden dat hij zich terdege zou informeren alvorens hij een dergelijke risicovolle taak aanneemt. Zeker van iemand die verklaart later tot de ANP te zijn togetreden, kan aangenomen worden dat hij op de hoogte is van de verschillen tussen de diverse politiediensten. Wat er ook van zij, zelfs indien geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers verklaringen dienaangaande, quod non, dient vervolgens te worden gesteld dat uit zijn verklaring bleek dat hij met niemand anders contact had dan met deze ene persoon en het dus geen officiële job was. Verzoeker bevestigde dan ook dat, gezien hij louter contact had met deze persoon die dan op zijn beurt het nodige deed waardoor de taliban konden gearresteerd worden, niemand op de hoogte was van zijn aandeel daarin. Er kan dus geenszins gemotiveerd worden dat verzoeker hierdoor problemen zou kennen in Afghanistan.
- iii) ook over het incident met Mawlawi F. verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij hierdoor een vrees koestert in Afghanistan. Verzoeker gaf aan dat hij wist over zijn aandeel in de raid op zijn huis omdat zijn zoon hem in de buurt had gezien. Verzoeker verklaarde echter ook dat hij zelf vlakbij woonde. Het is dan ook helemaal niet aannemelijk dat verzoeker verdacht zou worden omdat hij op die plek gezien werd. Hiermee geconfronteerd verklaarde verzoeker dat het was omdat hij over de taliban informeerde. Verzoeker verklaarde echter eerder dat niemand wist over zijn bijdrage als spion. Verzoeker heeft dus niet aannemelijk gemaakt dat hij hierdoor problemen kent. Dit blijkt verder uit het feit dat F. verzoeker persoonlijk benaderd heeft en toen niks heeft gedaan. Hij bedreigde verzoeker dat hij hem zou doden maar liet hem wel gewoon begaan omdat hij bij de ANP was op dat moment en hij hem dus niks kon doen. Het is geenszins geloofwaardig dat het feit dat verzoeker bij de politie was en dus een wapen droeg F. zou tegenhouden als hij verzoeker werkelijk wilde vermoorden. Indien hij inderdaad schrik had van verzoeker en zijn wapen kan aangenomen worden dat hij ook een dergelijke bedreiging niet zou komen uitspreken in verzoekers gezicht. Gevraagd of het dan de eerste keer zou zijn dat de taliban iemand van de politie zouden vermoorden, antwoordde verzoeker dat hij geen lid was van de taliban. Dat verzoeker bovendien jaren in Afghanistan kon wonen voor de machtsovername zonder hierdoor nog verdere concrete problemen te kennen, zelfs wanneer F. hem persoonlijk kon benaderen, doet afbreuk aan de ernst van de problemen die hij verklaart te hebben met deze persoon.
- iv) ook verzoekers job bij de ANP geenszins aannemelijk wordt gemaakt. Vooreerst is het frappant dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) verklaarde dat hij niet bij de politie maar bij het leger werkte. Dat verzoeker hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Van een verzoeker die verklaart dat zijn leven in gevaar is en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, mag te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn vluchtmotieven van bij het begin van de asielprocedure zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet, zeker die elementen die de onmiddellijke aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst. Dat verzoekers zoon daarnaast tweemaal sprak over de NDS in zijn DVZ-interviews draagt bij tot de ongeloofwaardigheid. Dat verzoeker initieel verklaarde dat hij zomaar kon beginnen bij de ANP en pas wanneer het hem expliciet gevraagd werd melding maakte van een opleiding die hij zou gevolgd hebben, is al eveneens bijzonder. Dat verzoeker tijdens die maand opleiding niets anders leerde dan hoe hij moest omgaan met wapens is evenmin geloofwaardig. Dat verzoeker die training in een centrum in de eigen regio kreeg, is bovendien strijdig met de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er geen trainingcentrum is in Baghlan. De naam van het centrum die hij gaf, Spizar, blijkt bovendien in Kunduz te liggen. Dat verzoeker bovendien vlakbij Pul-e-Khumri gestationeerd zou zijn maar de naam niet kent van de toenmalige districtchef doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

v) dat het verder niet aannemelijk is dat verzoeker een badge zou ontvangen pas zes maanden nadat hij in dienst trad- hoewel hij deze badge nodig had om betaald te worden, hetgeen verdere twijfels doet rijzen omtrent verzoekers werkzaamheden. Dat verzoeker daarnaast verwijst naar de ANP als zijnde de 'arbaki', terwijl uit bronnen blijkt dat arbaki net afwijken van de nationale politie aangezien ze vnl. lokaal en informeel zijn, roept verdere vragen op bij verzoekers kennis over en dus betrokkenheid bij de ANP. Dat verzoeker lid van de informele arbaki zou geweest zijn, is overigens strijdig met de voorgelegde badge, waar expliciet nationale politie op vermeld staat. Dat verzoeker verder foto's voorlegde van verschillende personen van wie hij verklaart dat ze commandanten waren in zijn regio maar hij niet precies weet wie dan wel commandant was van welke eenheid roept eens te meer ernstige vraagtekens op. Dat verzoeker verder enkel foto's van hen in burgerkledij kan voorleggen, doet de geloofwaardigheid omtrent de verklaring dat hij met hen samenwerkte voor de veiligheidsdiensten verder wankelen. Dat verzoeker evenmin de naam kent van de Amerikaanse legerbasis in de buurt, of van de Amerikaanse legercommandant, is bijzonder voor iemand die zegt voor de politie te hebben gewerkt. Dat verzoeker verder vermeldde dat hij de talibancommandant Mawlawi M. in gevangenschap had genomen maar niet kon beschrijven hoe dit dan precies gebeurde doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Dat verzoeker overigens gedurende drie of drieënhalf jaar bij de ANP zou hebben gewerkt en volgens zijn badge hiermee begon in 2019 is onmogelijk, gelet op de machtsovername van 15 augustus 2021.

vi) verzoeker ter staving van zijn werkzaamheden enkele stukken voorlegt. Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat verzoeker slechts kopieën voorlegt, en wat zijn werkbadge betreft blijkt dat hij enkel de voorkant voorlegde en hij er bovendien zelfs geen idee van heeft wat er nog op de achterkant stond. Dat verzoeker daarnaast geen idee heeft wat 'Satunkai' op zijn badge betekent, terwijl het zijn rang zou geweest zijn, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. De documenten die hij voorlegde van de personen waarmee hij verklaarde gewerkt te hebben, kunnen de gedane vaststellingen niet wijzigen. Het enige document dat verzoeker over de tewerkstelling kon voorleggen was echter een weinig authentiek ogende kaart van S. R.. Van deze persoon kon hij evenmin een foto voorleggen. Verzoeker legt dus een badge voor van iemand waarvan hij verder niks kan voorleggen en daarnaast een aantal foto's van personen in burger waarvan een van hen een verblijfstatus in Nederland zou hebben.

vii) dat het eveneens opmerkelijk is dat verzoeker überhaupt een job bij de veiligheidsdiensten zou aannemen na zijn terugkomst uit Saoedi-Arabië terwijl hij voldoende geld verdiende met zijn landbouwgrond. Zo verklaarde verzoeker dat hij niet gewoon wilde stilzitten ook al had hij voldoende geld. Nochtans bleek dat wel precies te zijn wat hij deed voordat hij naar Saoedi-Arabië ging. Dat verzoeker toen onderhouden werd door zijn vader, hoewel hij op dat moment al een vrouw en gezin had en niet meer in het ouderlijke huis woonde, is niet geloofwaardig. Verder blijkt uit de verklaring van verzoekers broer N. dat zijn vader helemaal niet werkte in Saoedi-Arabië, zoals hij verklaarde, maar een landbouwer was die daarnaast lessen gaf in de plaatselijke moskee. Uit diezelfde verklaring bleek dat verzoeker tegenstrijdig met zijn eigen verklaring dat hij al die tijd geen job had, destijds een chauffeur was. Het feit dat verzoeker hierover zou liegen is wederom frappant en doet dan ook eerder vermoeden, in combinatie met het feit dat hij ook in Saoedi-Arabië een chauffeur was, dat hij na zijn terugkomst deze job hervatte en dus nooit een job bij de veiligheidsdiensten aannam.

viii) verzoeker voorts tegenstrijdige verklaringen aflegde over wanneer hij Afghanistan verliet. Waar verzoeker bij de DVZ verklaarde dat hij het land verliet twee weken na de machtsovername verklaarde hij op het CGVS dat hij een dag na de machtsovername vertrok. Verzoeker ontkende dat hij dit had gezegd en werd vervolgens geconfronteerd met de verklaringen van zijn zoon, die geheel anders nog verklaarde dat ze twee of drie maanden na de machtsovername vertrokken. Hierop antwoordde verzoeker dat hij een kind is en dus geen data kent. Geconfronteerd met het feit dat verzoeker evenmin data kent en dit dus geen verklaring kan zijn, verklaarde hij dat hij de datum wel beseft op het moment dat de taliban zijn land overnamen. Dit kan geenszins overtuigen. Het feit dat verzoeker en zijn zoon, die op hetzelfde moment vertrokken zijn uit Afghanistan, dermate tegenstrijdige verklaringen afleggen over het moment van vertrek doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen hieromtrent. De uitgiftedatum van verzoekers taskara doet deze twijfel verder rijzen. Deze werd immers uitgegeven in december 2021, dus na de machtsovername. Verzoeker gaf een weinig overtuigende verklaring over hoe hij deze kon verkrijgen zonder zelf aanwezig te zijn omdat het een duplicaat zou zijn. Verzoeker kon geen taskara voorleggen van zijn zoon S. K. omdat hij niet aanwezig was op dat moment. Uit de verklaring van de zoon blijkt eveneens dat hij geen taskara kon voorleggen, hoewel hij op dat moment wel in Afghanistan was, maar de reden daarvoor was dat hij ziek was en zich in het ziekenhuis bevond, waar verzoeker hem naartoe had gebracht. Er kan dus geenszins geloof gehecht worden aan de door verzoeker verklaarde vertrekdatum. Het feit dat verzoeker nog maanden na de machtsovername probleemloos in Afghanistan kon blijven, doet uiteraard verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Dat verzoeker bovendien een paspoort heeft dat is uitgegeven in 2023 is evenzeer frappant. Verzoeker verklaarde dat hij iemand betaalde om het te laten maken maar dat het weldegelijk een origineel paspoort betreft. Geconfronteerd met het feit dat zijn gegevens aldus door de Afghaanse autoriteiten moeten gepasseerd zijn, en gevraagd waarom de taliban hem een paspoort zouden uitreiken als ze hem al een tijdlang zoeken, herhaalde verzoeker slechts dat hij die persoon betaalde.

ix) dat het al eveneens opmerkelijk is dat indien verzoeker tegelijkertijd beweert door hen gevisieerd te worden hij verder vanuit Turkije gedeporteerd werd naar Afghanistan, en daar oog in oog stond met de taliban op de luchthaven van Kabul, maar gewoon weg kon geraken omdat hij een andere naam gaf.

Gevraagd of hij toen een paspoort of dergelijke bij had, verklaarde verzoeker dat hij, nadat hij werd opgepakt in Turkije, al zijn documenten aan de Turkse autoriteiten moest afstaan. Gelet op het feit dat verzoeker met het vliegtuig werd teruggestuurd, kan er worden aangenomen dat hij wel degelijk in het bezit was van identiteitsdocumenten. Gelet op zijn verklaring dat hij geen enkel document had op de valse naam die hij gaf aan de taliban, H., kan er van uitgegaan worden dat de documenten die de autoriteiten in hun bezit hadden op dat moment verzoekers eigen, authentieke, documenten waren. Dat verzoeker heden zijn origineel paspoort niet kan voorleggen en het de asiinstanties aldus onmogelijk maakt zicht te krijgen op zijn verschillende in- en uitreisdata van Afghanistan versterkt het vermoeden dat hij niet eerlijk is over zijn moment van vertrek en -al dan niet vrijwillige- terugkeer.

x) het gegeven dat verzoekers overleden vader bovendien, na verzoekers vertrek, de nodige documenten kreeg van de ambassade om in Afghanistan begraven te worden, eveneens opnieuw afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Gelet op het belang van familiebanden in Afghanistan kan er aangenomen worden dat de link tussen verzoeker en zijn vader meer dan duidelijk was. Dat de taliban dermate veel wrok tegen verzoeker koesteren dat ze ook lang na zijn vertrek nog brieven sturen naar zijn gezin, maar dat ze zijn familie wel de nodige papieren aanleverden om zijn vader naar Afghanistan te laten overbrengen, is niet aannemelijk.

xi) dat verzoekers zoon S. K. in zijn interview op het CGVS op 4 april 2024 overigens geen enkele melding maakte van de problemen die de andere zoon Su. K. zou gehad hebben en niet wist over zijn verhuis naar Kabul, verder afbreuk doet aan verzoekers verklaringen erover. Volgens S. K. gaat Su. K. gewoon naar school in Afghanistan. Dat hij evenmin verklaarde dat er na zijn vertrek niets meer is gebeurd en hij dus niet op de hoogte is van de bezoeken die de taliban nog hadden gebracht, volgens verzoeker nog twintig maal, is uitermate frappant. Dat zijn jonge leeftijd de moeder ervan zou weerhouden hem hierover te vertellen, is gezien de positie waarin hij zich als verzoeker om internationale bescherming bevindt niet geloofwaardig. Het is voor hem even belangrijk als voor verzoeker om de problemen zo concreet mogelijk uiteen te kunnen zetten. Indien ze hem hiervan wilde vrijwaren om hem geen kopzorgen te geven, kan ervan uitgegaan worden dat ze diezelfde redenering zou toepassen op verzoeker. Verzoeker kan immers evenmin verandering brengen aan de situatie. Daar er tussen zijn interview en dat van zijn zoons op het CGVS amper twee maanden tijd zit en de beschreven gebeurtenissen al een tijd eerder zouden gebeurd zijn, kan er geenszins gesteld worden dat de zoon hiervan nog niet op de hoogte zou zijn geweest indien deze feiten zich werkelijk zouden hebben voorgedaan. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen hieromtrent.

xii) volledigheidshalve nog dient opgemerkt te worden dat het feit dat verzoekers andere broer H., zijn moeder en zus in België verblijven deze motivering niet kan wijzigen. H. kreeg eveneens de subsidiaire beschermingsstatus toegekend in 2018 omwille van de toenmalige veiligheidssituatie. Zijn verklaarde problemen, waar verzoeker overigens vreemd genoeg zelfs niet van op de hoogte is, werden aldus niet geloofwaardig beschouwd. Er kan dus geenszins gemotiveerd worden dat hier voor verzoeker een vrees aan gelinkt kan worden.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven en verklaringen op het CGVS en bekritiseert verweerders appreciatie en gevolgtrekkingen doch brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in de beschikbare informatie en de door verzoeker geschetste context en uitdrukkelijk afgelegde verklaringen.

Waar verzoeker aangaande zijn tewerkstelling bij de inlichtingsdiensten via A. aanvoert dat hij deze persoon wel degelijk regelmatig ontmoette in de moskee, de bazaar en bij hem thuis gedurende twee maanden minstens twee keer per dag en zij daarop vrienden werden en hij een baan werd aangeboden, stelt de Raad vast dat, hoewel dit deel van verzoekers betoog steun vindt in zijn verklaringen op het CGVS, hij evenwel ook uitdrukkelijk verklaarde dat hij A. voordien niet kende (persoonlijk onderhoud, p. 11-12). Zodoende treedt de Raad het oordeel bij dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker voor dergelijke job, waarvoor discretie en vertrouwen uitermate belangrijk zijn, op de aangegeven manier benaderd zou worden en deze job slechts na twee maanden zou zijn aangeboden. Bovendien is het in deze door verzoeker geschetste omstandigheden des te minder verschoonbaar dat verzoeker toch dermate in gebreke blijft enige kennis tentoon te stellen aangaande de specifieke functie van zijn "vriend" die hij dan zo regelmatig zag (persoonlijk onderhoud, p. 12-13) te meer - zoals verweerder terecht opmerkt - van iemand in verzoekers positie, die op het punt stond een job aan te nemen als spion, wel degelijk kan verwacht worden dat hij zich terdege zou informeren alvorens een dergelijke risicovolle taak aan te nemen, zeker van iemand die verklaart later tot de ANP te zijn toegetreten, kan aangenomen worden dat hij op de hoogte is van de verschillen tussen de diverse politiediensten.

Door voorts te betogen dat het bovendien heel goed mogelijk en zelfs plausibel is dat zijn (inlichtings)activiteiten bekend waren bij zijn burens, sympathisanten van de taliban, doch deze niet openlijk zouden hebben gehandeld voor de val van de regering, kan verzoeker geen afbreuk doen aan verweerders oordeel dat geenszins geloofd kan worden dat hij door deze voorgehouden tewerkstelling problemen zou kennen in Afghanistan daar dit geen officiële job was en hij slechts contact had met A.. Bovendien kan niet ingezien worden dat indien verzoeker zo overtuigd is van de mogelijkheid dat burens en sympathisanten van de taliban wel degelijk kennis hadden van zijn activiteiten als informant, hij deze job, waarbij discretie en geheimhouding centraal staan, toch zou blijven (kunnen) uitoefenen.

De aan het verzoekschrift toegevoegde kopie van een “bevestigingsbrief” die zou uitgaan van de heer A. kan geen afbreuk doen aan voorgaande uitgebreide motieven. Vooreerst stipt de Raad aan dat er louter een vrije vertaling wordt bijgevoegd van deze brief en er geen voor eensluidend verklaarde vertaling werd toegevoegd overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 (hierna: het Procedurereglement).

Overigens dient te worden vastgesteld dat uit niets blijkt wie deze vertaling heeft gemaakt, zodat geenszins vaststaat dat de vertaling van de inhoud correct is, waardoor de bewijswaarde bijzonder relatief is.

Bovendien moet gewezen worden op het gesolliciteerd en subjectief karakter ervan nu deze duidelijk opgesteld werd ten behoeve van verzoeker in het kader van zijn beschermingsverzoek en wordt daarnaast nog aangestipt dat uit deze brief hoe dan ook niet expliciet kan afgeleid worden dat verzoeker A. afdoende gekend zou hebben voordat hem een job zou zijn aangeboden waarbij overigens slechts wordt gesproken van het feit dat verzoeker zijn plicht zou hebben vervuld zonder dat enigszins wordt toegelicht dat verzoeker daadwerkelijk werkzaam was voor de inlichtingsdiensten of de politie.

In zoverre verzoeker zijn tegenstrijdige verklaringen omtrent zijn job bij de Afghaanse nationale politie (ANP) tracht te verschonen door op te werpen dat van een weinig geschoolde politieagent zonder leidinggevende functie niet kan worden verwacht dat hij de structuur van de nationale veiligheidsdiensten, de namen van alle commandanten in de regio of zelfs het verschil tussen de ALP, ANP en NDS precies kent, wordt het volgende aangestipt. De Raad benadrukt hier dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die consistente, eenduidige en nauwkeurige verklaringen aflegt over zaken die in direct verband staan met zijn vrees, in casu zijn werkzaamheden voor de Afghaanse overheidsdiensten, te meer verzoeker eerder ook aangaf voor de inlichtingsdiensten te hebben gewerkt zodat hij wel degelijk weet heeft van verschillende diensten en hij bovendien ook een training zou hebben gekregen en in totaal drie of drieënhalf jaar bij de ANP zou hebben gewerkt (8, 17-19).

Daarnaast wijst de Raad er volledigheidshalve op dat het feit dat het interview bij de DVZ korter en in andere omstandigheden verloopt dan dat op het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij voldoende nauwkeurige en consistente verklaringen aflegt over zijn werkzaamheden.

Waar verzoeker meent dat verweerder geen echte poging heeft ondernomen om zijn exacte affiliatie vast te stellen terwijl de kleur en vorm van het uniform zoals afgebeeld op de badge toch relevante en gemakkelijk te verifiëren indicatoren zijn, stelt de Raad vast dat verweerder wel degelijk omstandig rekening heeft gehouden met de afgelegde verklaringen en neergelegde documenten. In dit verband stipt de Raad aan dat de neergelegde documenten eveneens worden meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Deze documenten moeten worden meegewogen in samenhang met verzoekers verklaringen. Door louter de neergelegde badge en het daarop afgebeelde uniform te benadrukken, kan verzoeker geen ander licht werpen op verweerders terechte bevindingen aangaande zijn tegenstrijdige, gebrekkige en onaannemelijke verklaringen en op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling van de neergelegde stukken waaronder de (kopie van zijn) badge.

De aan het verzoekschrift toegevoegde kopie van een “bevestigingsbrief” die zou uitgaan van M. A. M, voorzitter van de “Baghlan Peace and Natuinal Unity Council” kan geen ander licht werpen op voorgaande pertinente bevindingen. Vooreerst stipt de Raad ook hier aan dat er louter een vrije vertaling wordt bijgevoegd van deze brief en er geen voor eensluidend verklaarde vertaling werd toegevoegd overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 (hierna: het Procedurereglement).

Overigens dient te worden vastgesteld dat uit niets blijkt wie deze vertaling heeft gemaakt, zodat geenszins vaststaat dat de vertaling van de inhoud correct is, waardoor de bewijswaarde bijzonder relatief is.

Bovendien moet ook hier gewezen worden op het gesolliciteerd en subjectief karakter ervan nu deze duidelijk opgesteld werd ten behoeve van verzoeker in het kader van zijn beschermingsverzoek en wordt daarnaast

nog aangestipt dat uit deze brief hoe dan ook niet expliciet kan afgeleid worden dat verzoeker die "in dienst is" volgens de bewoordingen van deze brief, daadwerkelijk werkzaam was voor de nationale politie.

De Raad wijst er voorts op dat de overige neergelegde documenten op het CGVS geen afbreuk kunnen doen aan voorgaande appreciatie omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd:

"De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uw taskara is een loutere aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Hetzelfde geldt voor die van uw familieleden. De door u voorgelegde medische attesten vormen geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan echter nooit met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen zijn opgelopen. Deze attesten laten dan ook niet toe uitspraken te doen over de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Er kan dus geenszins worden aangetoond dat uw moeder en zoon dienden behandeld te worden na een incident met de taliban. Bovendien vermeldde uw zoon dat uw moeder in het verleden in Pakistan behandeld werd wegens ziekte (Blauwe map stuk 7d, CGVS S. K., p.11). Er werd niet verduidelijkt om welke ziekte het ging maar er werd dus ook geenszins melding gemaakt van de inmenging van de taliban. Gelet op het feit dat hij vluchtte om precies dezelfde redenen als u kan er vanuit gegaan worden dat hij dit wel expliciet zou vermeld hebben indien het door toedoen van de taliban was. De foto's die voorlegt om aan te tonen dat de taliban na uw vertrek naar uw huis kwamen, kunnen bovenstaande beoordeling niet wijzigen. Op de foto's kan overigens niet afgeleid worden dat het uw huis betreft, hoe de schade werd toegebracht of wanneer. De dreigbrieven die u voorlegde kunnen de beoordeling evenmin wijzigen. Dat deze op dezelfde datum gedateerd zijn maar op andere dagen werden gebracht (CGVS, p.24), is overigens bijzonder. Dat uw zoon er geen melding van maakte is dat eveneens, net als het feit dat u de originelen niet kon voorleggen. Deze documenten volstaan geenszins om hen tewerkstelling, laat staan de uwe, aan te tonen. U en uw zoons vaccinatiekaart zijn irrelevant voor uw asielaanvraag. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._Corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen."

Verzoeker beklemtoont de neergelegde documenten en bekritiseert verweerders vormelijke appreciatie doch brengt geenszins valabele argumenten bij die de vormelijke alsook inhoudelijke beoordeling van de documenten, die steun vindt in de beschikbare landeninformatie, kan ombuigen. Er wordt in dit verband nog aan herinnerd dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, quod in casu (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Waar verzoeker nog opwerpt dat hij zijn originele badge kan bekomen, werpt dit hoe dan ook geen ander licht op zijn tegenstrijdige en gebrekkige verklaringen hierrond noch op de motieven aangaande corruptie en documentenfraude waardoor aan dergelijk stuk in elk geval niet zonder meer bewijswaarde kan worden gehecht.

Wat betreft het betoog van verzoeker dat de beoordeling van zijn verklaringen op partijdige/subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, dient ten slotte opgemerkt te worden dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. De Raad stipt hierbij ten slotte aan dat verweerders terechte vaststellingen steun vinden in de beschikbare landeninformatie en de door verzoeker geschetste context.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.2. Wat betreft een (mogelijkse) vrees wegens (gepercipieerde) verwestering, wordt op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie volgende analyse gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrasa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, Afghanistan Country Focus, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten basis in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 45-48 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende

kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie

(EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 51, EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA *Country Guidance* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 96-100; EUAA *Country guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vermeende verwestering die de Raad kan bijtreden.

In casu kan geenszins worden afgeleid dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker die is geboren in Afghanistan, er tot 2012 en opnieuw vanaf 2018 à 2019 tot ongeveer zijn 36 jaar in Afghanistan heeft verbleven, alwaar hij ook naar school is geweest, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen (Verklaring DVZ van 12 juni 2024, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 4, 9). Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij aangaf dat zijn echtgenote, minstens twee zonen en vier dochters, zijn schoonmoeder, een broer, alsook paternale en maternale ooms nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 7-9; persoonlijk onderhoud, p. 5-7). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog contact heeft met zijn familie (Verklaring DVZ, p. 7; persoonlijk onderhoud, p. 7-8).

Volledigheidshalve stipt de Raad nog aan dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en aangeeft een praktiserende moslim (soenniet) te zijn (Verklaring DVZ, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 5).

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.4.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er

moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij aangaf dat zijn echtgenote, minstens twee zonen en vier dochters, zijn schoonmoeder, een broer, alsook paternale en maternale ooms nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 7-9; persoonlijk onderhoud, p. 5-7). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog contact heeft met zijn familie (Verklaring DVZ, p. 7; persoonlijk onderhoud, p. 7-8).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.4.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

In de referentieperiode juli – september 2023 bevinden de belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen neemt aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front* (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen Twitter, beweert de AFF, 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door *BBC Monitoring*. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kabul en de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft het AFF als "meest actieve groep" tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij het NRF omschrijft als "veel minder actief dan in 2022". (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5)

De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat het NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij het NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij het AFF en NRF betrokken zijn, zijn de *de facto* militaire troepen of de *de facto* politiemacht de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 23 waarbij het NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 22 waarbij het NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN 8 ISKP-aanslagen in 3 provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri, en twee van de aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) in tegenstelling tot 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanvallen in 2023. (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 7)

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteert de UCDP, 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvinden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 36). In diezelfde referentieperiode documenteert ACLED, 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel worden door UCDP, 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 34).

ACLED registreert in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreert in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan valt meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' zijn verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers zijn het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN Human Rights Council stelt in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalt tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED, 1 826 veiligheidsincidenten. Kabul is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats. (EUAA *Country Guidance Afghanistan, mei 2024*, p. 113; COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en het NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjitische doelen in Kaboel, Herat en Samangan.

In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kaboel in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van 'aanvallen tegen burgers' worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de *de facto* regering. Verder worden in Kabul 30 burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de *de facto* regering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn.

Volgens de ACLED-gegevens is Kaboel de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als "explosies/geweld op afstand". In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders.

Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten ('Explosive remnants') in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als "gevechten", 33 als "explosies/geweld op afstand" en 105 als "geweld

tegen burgers" (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 4).

UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden.

In diezelfde referentieperiode zijn de *de facto* militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met 15 burgerdoden als gevolg.

ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en 11 gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is.

De UCDP registreert 10 van zulke incidenten, waarbij 13 burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP 8 incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken.

In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiitische Hazara gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval 7 doden en 1 gewonde, terwijl de *New York Times* melding maakt van "minstens" 17 doden en 'tientallen' gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en 30 gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op. (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 6)

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 41 en EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Baghlan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Verzoeker brengt in casu geenszins informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad merkt nog op dat verzoeker evenmin persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële

onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	---

M. DENYS,	griffier.
-----------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

H. CALIKOGLU